

REPUBLIKA HRVATSKA
 ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVIJETNIŠTVO
 U SISKU

BROJ: K-DO-35/08
 Sisak, 09. srpnja 2010.
 JH/JG

Date	15-07-2010	Act	no
HoO			
EXEC. Unit			
HCI Unit			
WCTM Unit	X		
FA Unit			
Translation			
File No:	59226		

Županijski sud u Sisku
 PRIMLJENO
 dne 15. 7. 2010.

ŽUPANIJSKOM SUDU U SISKU

SISAK

Na temelju čl. 42. st. 2. toč. 4. i čl. 203. st. 2. Zakona o kaznom postupku, podižem

OPTUŽNICU
 protiv:

I okr. Željka Beline,

nalazi se u pritvoru u Zatoru u Sisku do 20. kolovoza 2010.,

II okr. Dejana Milića,

brani se sa slobode, osuđen presudom Županijskog suda u Zagrebu od 19.10.1997. zbog kaznenog djela iz čl. 34. st. 2. toč. 2. KZRH na kaznu zatvora od 12 godina, presudom Općinskog suda u Puli od 29.09.1999. zbog kaznenog djela iz čl. 187. st. 1. KZRH, na kaznu zatvora od 2 mjeseca, presudom Općinskog suda u Puli o 22. veljače 2000. zbog kaznenog djela iz čl. 99. st. 1. KZ, na kaznu zatvora od 1 godine i 3 mjeseca, presudom Županijskog suda u Zagrebu od 31.05.2000. zbog kaznenog djela iz čl. 34. st. 2. toč. 2. KZRH i čl. 187. st. 1. KZRH, na kaznu zatvora od 12 godina i 1 mjeseca (u kaznu uključene prethodne presude od 29.10.1997. i 29.09.1999.), presudom Županijskog suda u Zagrebu od 02.10.2000. zbog kaznenog djela iz čl. 34. st. 2. toč. 2. KZRH i čl. 99. KZ, na kaznu zatvora od 13 godina (u kaznu uključene prethodne presude od 22.02.2000. i 31.05.2000.), nalazi se u pritvoru u Zatoru u Sisku do 20. kolovoza 2010.,

III okr. Ivana Grgića,

nalazi se u pritvoru u Zatoru u Sisku do 20. kolovoza 2010.,

IV okr. Zdravka Pleseca,

nalazi se u pritvoru u Zatoru u Sisku do 20. kolovoza 2010.,

da su:

dana 18. prosinca 1991. u Novskoj, za vrijeme oružanog sukoba između regularnih oružanih snaga Republike Hrvatske s jedne strane te naoružanih srpskih paravojskih postrojbi i oružanih snaga tadašnje Jugoslavenske narodne armije s druge strane, kao pripadnici I brigade, IV bataljuna, 3. čete Hrvatske vojske, suprotno odredbama čl. 3. st. 1. toč. a) IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. i čl. 51. st. 2. i 6. Dopunskog protokola I Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba od 8. lipnja 1977. (Protokol I), u uniformama Hrvatske vojske i naoružani automatskim puškama, oko 21.00 sat, zajedno sa sada pok. Dubravkom Leskovarom krenuli prema kući Petra Mileusnića u Ulici Zrinski Frankopana 17, postupajući zajedno i po dogovoru da ubiju sve koje u toj kući zateknu pa kada su došli do kuće Petra Mileusnića, po dogovoru I okr. Željko Belina ostao je u dvorištu na straži pazeći da netko ne naiđe, II okr. Dejan Milić, III okr. Ivan Grgić, IV okr. Zdravko Plesec i pokojni Dubravko Leskovar, ušli u kuću u kojoj su se nalazili Petar Mileusnić, njegova supruga Vera Mileusnić i kći Goranka Mileusnić, znajući da su isti Srbi po nacionalnosti i njihova susjeda Blaženka Slabak te odmah po ulasku u kuću rukama i nogama započeli udarati Petra Mileusnića svuda po tijelu, od kojih udaraca je on padao na pod, potom ga odveli u trpezariju gdje su ga nastavili udarati te mu prislonili pušku na desni obraz i pucali, ranivši ga, a kada je nakon nekog vremena u kuću ušao i I okr. Željko Belina, pucajući iz automatskih pušaka i to I okr. Željko Belina iz automatske puške AK-47, call. 7,62 mm, tvorničkog broja AEK-2384, II okr. Dejan Milić iz automatske puške marke „Crvena zastava“ call. 7,62 mm, tvorničkog broja A16618 te sada pok. Dubravko Leskovar iz automatske puške marke „Crvena zastava“ M-70 call. 7,62 mm, tvorničkog broj B-85853, pogodili Goranku Mileusnić, nanijevši joj 17 strijelnih rana glave, trupa i ekstremiteta, Veru Mileusnić nanijevši joj 15 strijelnih rana glave, trupa i ekstremiteta, Blaženku Slabak, nanijevši joj 7 strijelnih rana glave, trupa i gornjih ekstremiteta, usmrтивši ih na mjestu te Petra Mileusnića u trup nanijevši mu strijelnu ranu ispod desne lopatice, a kada su krenuli iz kuće u uvjerenju da su svi civili mrtvi, Petar Mileusnić dopuzao je do spavaće sobe i kroz prozor iskočio u vrt ispred kuće te pobjegao prema obližnjoj gardijskoj ambulanti,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava, za vrijeme oružanog sukoba, civilno stanovništvo mučili i ubijali,

pa, da su time počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva - označeno i kažnjivo po čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske.

Stoga predlažem:

1/ da se pred naslovnim sudom, kao stvarno i mjesno nadležnim, održi glavna rasprava,

2/ da se na glavnu raspravu privedu i ispituju I okr. Željko Belina (list 132,133), II okr. Dejan Milić (list 134, 135), III okr. Ivan Grgić (list 136) i IV okr. Zdravko Plesec (list 137, 269 i 270), u svojstvu svjedoka pozove i ispita ošt. Petar Mileusnić (list 68, 69, 214, 215, 263, 264), te svjedoci Drago Prša (list 216 do 218), Mladen Knotek (list 232, 233), Mile Basarić (list 234, 235), Petar Utješinović (list 236, 237),

3/ da se na glavnoj raspravi pročita: zapisnik o uviđaju broj K-147/91 od 18. prosinca 1991. (list 12 do 15), izvješće zastavnika Mladena Knoteka (list 16), zapisnici o pregledu mrtvog tijela Vere Mileusnić, Goranke Mileusnić i Blaženke Slabak od 24. prosinca 1991. (list 17 do 19), zapisnik o obdukciji tijela Goranke Mileusnić od 21. prosinca 1991. (list 20 do 22), zapisnik o obdukciji tijela Vere Mileusnić od 21. prosinca 1991. (list 23 do 26), zapisnik o ispitivanju vještaka dr. Steve Kovačevića od 13. ožujka 1992. (list 27), bolnička prijava za ošt. Petra Mileusnića od 27. prosinca 1991. (list 31), dopis bolnice "Jordanovac" Zagreb od 13. ožujka 1992. (list 32), otpusno pismo za ošt. Petra Mileusnića od 06. siječnja 1992. (list 33), potvrde o privremenom oduzimanju predmeta broj 120654, 578069, 578071, 578070 i 578068 (list 34 do 38), izjava Ante Perkovića od 27. prosinca 1991. (list 39), zapisnik o balističkom vještačenju od 24. prosinca 1991. i 16. siječnja 1992. te fotodokumentacija balističkog vještačenja (list 40 do 52), dopis Hrvatske vojske Zapovjedništvo IV. bataljuna od 31. siječnja 1992. (list 54), zapisnik sa glavne rasprave kod Vojnog suda u Zagrebu broj K-44/92 od 09. srpnja 1992. (list 55 do 60), dopis Ministarstva obrane Karlovac od 01. srpnja 2010. (list 254,255), dopis Ministarstva obrane Zagreb od 18. lipnja 2010. (list 256), zapisnik o ispitivanju vještaka dr. Steve Kovačevića od 28. lipnja 2010. (list 238, 239) i 05. srpnja 2010. (list 265 do 267) te da se razgleda fotodokumentacija očevida,

4/ da se protiv I okr. Željka Beline, II okr. Dejana Milića, III okr. Ivana Grgića i IV okr. Zdravka Pleseca na temelju odredbe čl. 102. st. 1. toč. 1. i toč. 4. u svezi čl. 107. st. 1. Zakona o kaznenom postupku produži pritvor jer iz spisa proizlazi kako postoji osnovana sumnja da su okrivljenici počinili kazneno djelo stavljeno im na teret te postoje okolnosti koje upućuju na opasnost da bi okrivljenici boravkom na slobodi mogli pobjeći jer ih se tereti za teško kazneno djelo za koje je zapriječena visoka zatvorska kazna. Osim toga, kako se za predmetno kazneno djelo može izreći kazna zatvora u trajanju dužem od 12 godina, a radi se o kaznenom djelu počinjenom pod posebno teškim okolnostima, koje se očituju u premlaćivanju, a potom planiranom i bezobzirnom ubojstvu više civila i ranjavanju jednog civila, koji je samo srećom preživio.

Obrazloženje

Istražni sudac Županijskog suda u Sisku proveo je istragu protiv I okr. Željka Beline, II okr. Dejana Milića, III okr. Ivana Grgića i IV okr. Zdravka Pleseca, zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, činjenično i pravno poblizje opisanog u izreci ove optužnice.

Za inkriminirani događaj je 1992. godine vođena istraga protiv tada I okr. Željka Beline, II okr. Ivana Grgića, III okr. Dubravka Leskovara, IV okr. Dejana Milića i V okr. Zdravka Pleseca, zbog kaznenih djela ubojstva iz čl. 35. st. 2. toč. 4. KZ RH i pokušaja ubojstva iz čl. 35. st. 2. toč. 4 u svezi čl. 19. KZRH. Nakon provedene istrage Vojno tužiteljstvo u Zagrebu odustalo je od progona Ivana Grgića i Zdravka Pleseca, a protiv tada I okr. Željka Beline, II okr. Dubravka Leskovara i III okr. Dejana Milića, vođen je kazneni postupak zbog navedenih kaznenih djela ubojstva pred Vojnim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem: K-44/92. Predmetni kazneni postupak okončan je donošenjem rješenja o obustavi kaznenog postupka od 2. studenog 1992. primjenom odredaba Zakona o općem oprost.

Oštećenici su ponovno podnijeli kaznenu prijavu protiv istih osoba za navedeni događaj, tereteći ih za počinjenje kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Kako je postojala osnovana sumnja da su I okr. Željko Belina, II okr. Dejan Milić, III okr. Ivan Grgić i IV okr. Zdravko Plesec zajedno sa sada pokojnim Dubravkom Leskovarom, počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, protiv istih je provedena istraga.

Ispitan u svojstvu okrivljenika I okr. Željko Belina u svojoj obrani je naveo da je u inkriminirano vrijeme bio pripadnik I brigade IV. bataljuna 3 čete Hrvatske vojske. Zapovjednik satnije bio je Drago Prša, a on je bio zapovjednik voda, na položaju u Bročicama. Dana 18. prosinca 1991. došao je Dubravko Leskovar i rekao da imaju dojavu za četničko gnijezdo u kući Petra Mileusnića, da u toj kući postoji četničko uporište, u istoj je pronađena radio stanica i iz te kuće je snajperima pucano po njima te stoga teren treba "očistiti". Pod terminom "očistiti" smatra se likvidacija osoba koje se zateknu. Leskovar njemu nije bio nadređen, ali je imao viši čin od njega pa kada je došao po njega da idu na čišćenje terena, znajući da na čišćenje idu samo zapovjednici, zajedno sa njim krenuo je prema kući Petra Mileusnića. Sa njima su išli još i Dejan Milić, Raguz i Plesec. U to vrijeme Dejan Milić, Ivan Grgić i Zdravko Plesec bili su zapovjednici s tim da je Zdravko Plesec bio zapovjednik voda, a za Grgića i Milića zna da su bili zapovjednici, ali ne zna čega. On je sa sobom nosio automatsku pušku AK-47, call. 7,62 mm, a i ostali su kod sebe imali naoružanje. Dolaskom do kuće Petra Mileusnića, Leskovar mu je naredio da ostane vani i čuva stražu, a ostali su ušli u kuću. Ne zna koliko je bilo sati, ali zna da je bila noć. Na straži je bio oko pola sata, za koje vrijeme se ništa nije dešavalo, bila je tišina, a iz kuće se nije čula nikakva vika galama niti pucnjava. Potom je ušao u kuću i pitao što se dešava jer, ako je bila zapovijed da se treba izvršiti "čišćenje" terena, onda to treba izvršiti. Misli da je u kući gorila svijeca. Nakon tih njegovih riječi "vatra se otvorila" te je i on pucao, ali ne zna da li je nekoga pogodio. Zna da je pucano iz više pušaka, ali ne zna tko je prvi zapucao niti koliko je osoba pucalo. Nakon pucnjave izašli su van iz kuće i otišli na svoje položaje. Tu večer neki od njih su bili uhićeni zbog tog događaja. Naveo je kako se ne osjeća krivim za počinjeno djelo jer je smatrao da se radi o četničkom gnijezdu koje treba očistiti, a pri toj likvidaciji nikoga nije ni mučio ni zlostavljao. Danas mu je žao što su pobijene žene, ali za Petra Mileusnića mu ne bi bilo žao da je ubijen zato što je bio prijavljen kao pripadnik KOS-a, a njegova kuća kao četničko gnijezdo.

II okr. Dejan Milić branio se šutnjom.

III okr. Ivan Grgić branio se šutnjom.

IV okr. Zdravko Plesec prilikom prvog ispitivanja u svojstvu okrivljenika branio se šutnjom, ali je 05. srpnja 2010. dao obranu u kojoj je naveo da je u inkriminiranom periodu bio pripadnik I A brigade Hrvatske vojske "Tigrovi", stacioniran u selu Bročice, na prvoj liniji fronte. U to vrijeme bio je zapovjednik voda. Dana 18. prosinca 1991. u poslijepodnevnom satima rekao mu je Dubravko Leskovar da se tu večer ide u pretres jedne kuće u Novskoj jer se sumnja da u istoj postoji radio stanica i da se u istoj okupljaju petokolonaši. Dubravko Leskovar je taj tjedan bio dežuran, a time ujedno i zapovjednik prve linije fronte na području oko nadvožnjaka te je prenosio zapovijedi koje je dobio od svojih pretpostavljenih. Te večeri oko 20,00 sati kod njega su došli Dubravko Leskovar, Dejan Milić, Željko Belina i Ivan Grgić te su sva petorica krenuli u pretres kuće. Kada su došli do jedne kuće, Dubravko Leskovar je naredio da Željko Belina drži stražu u dvorištu kako ih ne bi tko napao, a njih četvorica su ušli u kuću da bi izvršili pretres. Svi su bili obučeni u uniforme Hrvatske vojske, a Ivan Grgić je na glavu stavio masku jer je on bio domaći tako da ga ne bi tko prepoznao. Sjeća se da je u kući bila nekakva rasvjetla, možda je gorjela svijeca, a od te rasvjete se u kući vidjelo. U

jednoj prostoriji kuće njemu sa lijeve strane jedan muškarac je sjedio za stolom, a nasuprot njega bio je kauč na kojem su sjedile dvije žene. Nije vidio da bi se tu nalazila treća žena. Leskovar je započeo razgovor sa tim muškarcem, sve se normalno odvijalo, a nakon što su u kući bili možda tri minute, u prostoriju je ušao Željko Belina koji je odmah pucao u Petra Mileusnića ispalivši u istog dva hica. Vidio je da je Petar Mileusnić pao na pod. Tada se ugasilo svjetlo i nastao je mrak. On je odmah izašao van iz kuće jer je Željko Belina napustio svoje stražarsko mjesto pa je on izašao držati stražu da netko ne bi naišao. Ispred kuće je stajao tri do četiri minute, a potom je čuo rafalnu pucnjavu iz više oružja. Nakon te pucnjave prvi je izašao Leskovar, a za njim Ivan Grgić, Dejan Milić i Željko Belina. Leskovar je rekao da odmah idu na prvu liniju jer je prekršena zapovijed. Vratili su se do Bročica gdje ih je već čekala Vojna policija, koja ih je predala redovnoj policiji. Bio je u pritvoru iz kojeg je pušten jer se tijekom postupka utvrdilo da iz njegove puške nije pucano. Te zgone on je imao automatsku pušku "Crvena zastava" dok zna da su i ostali kod sebe imali naoružanje ali ne zna kakvo. O zamjeni pušaka do tada nije čuo, ali dok se nalazio u pritvoru čuo je da je bilo zamijene pušaka između vojnika, međutim, nije mu poznato tko se sa kime zamijenio za pušku. Navodi da te zgone u kući sa njima nije bio Ante Perković. Dok su se nalazili u kući, on osobno ni sa kim od civila nije kontaktirao niti je upotrijebio svoju pušku. Nitko prisutnog muškarca nije udario, ozlijedio nožem ili slično te nitko nije plakao, niti jaukao. Kada je kritične zgone u kuću ušao Željko Belina i počeo pucati, to nije očekivao, nije to mogao na bilo koji način spriječiti niti je takav postupak odobravao.

U tijeku istrage provedene su sljedeće radnje: ispitani su u svojstvu svjedoka ošt. Petar Mileusnić, Mladen Knotek, Drago Prša, Petar Utješinović i Mile Basarić; sudsko-medicinski vještak dr. Stevo Kovačević ispitan je u svojstvu vještaka na okolnost zadobivenih ozljeda i uzroka smrti pok. Blaženke Slabak te na okolnost zadobivenih ozljeda ošt. Petra Mileusnića; t spis u je priklopljen spis Vojnog suda u Zagrebu broj: K-44/92 u predmetu koji je vođen protiv tada I okr. Željka Beline, II okr. Dubravka Leskovara i III okr. Dejana Milića, zbog kaznenih djela ubojstva iz čl. 35. st. 2. toč. 4. KZRH, od Ministarstva obrane pribavljen je podatak o pripadnosti okrivljenika Hrvatskoj vojsci u inkriminirano vrijeme.

Iz iskaza ošt. Petra Mileusnića, koji je ispitan tri puta i čiji iskazi se u pojedinim detaljima razlikuju, u bitnom proizlazi da je u inkriminirano vrijeme sa obitelji živio u svojoj kući u Novskoj, a u njihovom podrumu zbog čestih granatiranja boravilo je svaku večer više susjeda koji su se tu sklanjali od granata. Dana 18. prosinca 1991. godine bio je u kući sa suprugom Verom, kćerkom Gorankom i susjedom Blaženkom Slabak, dok su se u podrumu nalazili susjedi i njegova majka. Oko 21,30 sati on i supruga otišli su spavati, a kći Goranka i susjeda Blaženka Slabak ostale su u trpezariji. Oko 21,45 sati čuo je lupanje po vratima te je odmah sišao dolje. U hodniku je vidio više osoba, isti su ga odmah počeli udarati rukama i nogama svuda po tijelu, rušili ga na pod te potom dovukli u kuhinju gdje su se nalazile njegova supruga, kći i susjeda. Kako je tu gorila svijeća, vidio je da se radi o pet osoba u maskiranim uniformama Hrvatske vojske. Jedan od tih muškaraca je bio na ulaznim vratima kuhinje, a četvorica u kuhinji. Nazivali su ga četnikom te udarali šakama i nogama od kojih udaraca je on stalno padao pa se više nije niti mogao dizati. Bio je sav krvav. Dok mu je ruka bila ispružena na parketu, nožem su mu probili dlan i zabili u parket. Jedan od četvorice muškaraca koji su se tu nalazili predstavio mu se kao Grgić iz Bročica koji radi na ZOP-u pitajući ga da li ga pozna. Prepoznao ga je po glasu. U jednom trenutku ga je kundakom puške udario u glavu, nakon čega mu je netko presjekao mišić na desnoj ruci. Jedan od njih mu je naslonio cijev puške na desni obraz dok je on ležao na podu te pucao. Ubili su njegovu kćer, suprugu i susjedu. Nakon što su otišli iz te prostorije prema podrumu i lupali po ulaznim vratima istog, dopuzao je u spavaću sobu te se kroz prozor bacio u vrt ispred kuće i započeo

bježati prema gardijskoj ambulanti koja je bila udaljena stotinjak metara, a dok je trčao za njim je pucano iz pravca njegove kuće te ga je jedan metak pogodio u tjeme glave. Kad je dotrčao do ambulante, tu je bio doktor koji mu je sanirao ozljede te je potom odvezen u Kutinu, a zatim u bolnicu Jordanovac u Zagreb. U Zagrebu je liječen do 06. siječnja 1992. godine, nakon čega je otišao u Njemačku gdje je bio na liječenju do 15. svibnja 1992. godine.

Iz iskaza svjedoka Mladena Knoteka proizlazi da je kako je u inkriminiranom periodu radio u Sanitetu 121. brigade Hrvatske vojske te je bio smješten u jednoj kući u Novskoj. U to vrijeme bio je apsolvant medicine. Sjeća se da je jednu večer u Sanitet dotrčao jedan civil koji je bio ranjen i koji je rekao da u njegovoj kući ima ubijenih osoba. Zbog protoka vremena ne sjeća se kakve je povrede imao, ali se sjeća da je taj ranjeni civil otpremljen u Lipovljane ili Kutinu, a on je sa bolničarom i nekim iz zapovjedništva otišao je u kuću tog civila koja je od Saniteta bila udaljena 200 do 300 metara, a možda i manje, te je tamo vidio tri mrtve žene. Nakon što mu je predočeno izvješće (list 16 spisa), potvrdio je da je on to izvješće napisao.

Iz iskaza svjedoka Drage Prše u proizlazi da je u inkriminirano vrijeme bio zapovjednik 3. čete IV bataljuna I brigade Hrvatske vojske koja je bila stacionirana u Novskoj. Okrivljenici su bili njegovi podređeni i sve ih je osobno poznao. Nikome od njih nije izdao naredbu da se likvidiraju osobe koje su ubijene inkriminiranog dana. Petnaestak dana prije tog događaja evidentičar u njegovoj četi Rizah Zulfić mu je rekao kako je u kući Petra Mileusnića čuo razgovor dvojice muškaraca koji su pričali da će sačekati vojvodu na bijelom konju, a jedna osoba za koju pretpostavlja da je došla iz tajne vojne službe iz Zagreba mu je rekla da ne diraju nikoga iz kuće Petra Mileusnića te ako bude potrebno da će biti uhićeni i zamijenjeni za naše ljude. O događaju od 18. prosinca 1991. godine nema neposrednih saznanja već je o istome doznao tek dva dana poslije kada mu je to priopćila Vojna policija. Sjeća se da su zbog tog događaja bili uhićeni Željko Belina, Dubravko Leskovar i Zdravko Plesec, a ne sjeća da se da li je još netko bio uhićen. Tada mu je rečeno da će biti uhićen i Dejan Milić te je doista i on bio uhićen. Nije mu poznato ništa o zamjeni pušaka između Ante Perkovića i Dejana Milića. Poslije inkriminiranog događaja, jedan vojnik donio je radio stanicu kakvu je imala bivša JNA te rekao da je to iz kuće Petra Mileusnića, a nije mu poznata njena daljnja sudbina.

Iz iskaza svjedoka Mile Basarića i Petra Utješinovića u bitnom proizlazi da su oni susjedi Petra Mileusnića te su se inkriminirane večeri nalazili u njegovom podrumu sa više susjeda, gdje su se inače redovito sklanjali zbog učestalih granatiranja Novske. U večernjim satima oko 20,00 sati čulo se da je u kuću ušlo više ljudi, neki tupi udarac te Petra Mileusnića kako nešto viče. Čuli su zapomaganje njegove kćerke Goranke Mileusnić te povike njegove supruge Vere Mileusnić, a potom rafalnu paljbu. Netko je nakon toga pokušao otvoriti vrata podruma, koja su bila zaključana, ali nije nasilno otvarao, a nakon kraćeg vremena došla je Vojna policija. Kada su sa djelatnicima Vojne policije ušli u kuću, vidjeli su ondje mrtva tijela Vere i Goranke Mileusnić te Blaženke Slabak.

Iz priklopljenog spisa Vojnog suda u Zagrebu broj K-44/92 proizlazi da je u tijeku postupka na glavnoj raspravi održanoj pred Vojnim sudom u Zagrebu dana 09. srpnja 1992. godine ispitan u svojstvu svjedoka Drago Prša koji je iskazao da je tada III okr. Dejan Milić od njega tražio odobrenje da zamijeni pušku sa vojnikom Antom Perkovićem, na što je on pristao. Milić mu je rekao da je Perkovićeve puška imala tromblonski nastavak, što je njemu kao vojniku potrebno. Poznato mu je da je Milić sa Perkovićem doista zamijenio pušku te da je to evidentirao Zulfić koji je u to vrijeme bio evidentičar u četi. Razmjena je izvršena prije inkriminiranog događaja, ali ne zna koliko vremena ranije.

Spisu je priložena materijalna dokumentacija i to: zapisnik o uviđaju broj K-147/91 od 18. prosinca 1991., izvješće zastavnika Mladena Knoteka, zapisnici o pregledu mrtvog tijela Vere Mileusnić, Goranke Mileusnić i Blaženke Slabak od 24. prosinca 1991., zapisnik o obdukciji tijela Goranke Mileusnić od 21. prosinca 1991., zapisnik o obdukciji tijela Vere Mileusnić od 21. prosinca 1991., zapisnik o ispitivanju vještaka dr. Steve Kovačevića od 13. ožujka 1992., bolnička prijava za ošt. Petra Mileusnića od 27. prosinca 1991., dopis bolnice "Jordanovac" Zagreb od 13. ožujka 1992., otpusno pismo za ošt. Petra Mileusnića od 06. siječnja 1992., potvrde o privremenom oduzimanju predmeta broj 120654, 578069, 578071, 578070 i 578068 (list 34 do 38), izjava Ante Perkovića od 27. prosinca 1991., zapisnik o balističkom vještačenju od 24. prosinca 1991. i 16. siječnja 1992. te fotodokumentacija balističkog vještačenja, dopis Hrvatske vojske Zapovjedništvo IV. bataljuna od 31. siječnja 1992., zapisnik sa glavne rasprave kod Vojnog suda u Zagrebu broj K-44/92 od 09. srpnja 1992., dopis Ministarstva obrane Karlovac od 01. srpnja 2010., dopis Ministarstva obrane Zagreb od 18. lipnja 2010., zapisnik o ispitivanju vještaka dr. Steve Kovačevića od 28. lipnja 2010. i 05. srpnja 2010., fotodokumentacija očevida.

Iz priloženog zapisnika o uviđaju broj K-147/91 proizlazi da su djelatnici Policijske stanice Novska dana 18. prosinca 1991. izvršili očevid u kući Petra Mileusnića u Novskoj, Zrinski Frankopana broj 17. Iz zapisnika proizlazi da je mjesto događaja izvršenja ubojstva u prostoriji trpezarije koja je spojena sa kuhinjom. Po elementima viseće kuhinje i zidnih pločica nalaze se pramenovi kose, kožnog tkiva sa mrljama krvi i komadićima kosti. Po elementima kuhinje, podu i zidnim pločicama vidljivo je više rupa nastalih od ispaljivanja pušanih zrna. Na kauču se nalazi više rupica od ispaljenih pušanih zrna. Na zidu trpezarije i drvenoj lamperiji jedna je veća rupa nastala od više ispaljenih pušanih zrna. Po kauču, stolu, stolicama i podu trpezarije je više mrlja krvi. Na podu ispred ulaznih vrata sa vanjske i unutarnje strane vidljive su kapljice krvi. Po prostoriji trpezarije razbacani su predmeti. Na kauču su zatečena mrtva tijela Goranke Mileusnić i Blaženke Slabak, a na istima su vidljive rane. Na podu kuhinje zatečeno je mrtvo tijelo Vere Mileusnić na kojem je vidljivo više rana. Na podu i dijelovima namještaja u trpezariji pronađeno je više komada praznih čahura od ispaljenih pušanih zrna kalibra 7,62 mm. Sve navedeno fiksirano je i fotodokumentacijom očevida. Zapisnikom o uviđaju je također evidentirano da su pronađene čahure izuzete.

Iz pisanog izvješća zastavnika Mladena Knoteka, referenata Sanitetske službe u Novskoj, od 19. prosinca 1991., proizlazi da je dana 18. prosinca 1991. nešto prije 22,00 sata ukazana prva pomoć ranjenom civilu kod kojeg je nađeno nekoliko strijelnih rana. Rane su sanirane. Prema navodima tog ranjenika u kući u kojoj se ranjavanje dogodilo bilo je poginulih te odlaskom na mjesto događaja utvrdio je smrt dvije žene srednjih godina i jedne djevojke. Obaviještene su Vojna i civilna policija koje su obavile očevid.

Iz bolničke prijave Kliničke bolnice "Jordanovac" u Zagrebu od 27. prosinca 1991. proizlazi da je u toj bolnici 18. prosinca 1991. primljen Petar Mileusnić iz Novske kod kojeg je dijagnosticirana kontuzija glave, prostrijel kroz lice i vrat, rana od udarca iznad lijeve uške te u predjelu tjemene kosti, a radi se o lakim tjelesnim ozljedama. Iz otpusnog pisma Kliničke bolnice "Jordanovac" u Zagrebu proizlazi da je Petar Mileusnić u toj bolnici liječen u periodu od 18. prosinca 1992. do 06. siječnja 1992. U otpusnom pismu dijagnosticirane su zadobivene ozljede te je konstatirano da je na vlastiti zahtjev napustio liječenje.

Iz zapisnika Doma zdravlja Kutina od 24. prosinca 1991. godine o pregledu mrtvih tijela Vere Mileusnić, Goranke Mileusnić i Blaženke Slabak proizlazi da je na njihovim

mrtvim tijelima pronađeno više ozljeda od vatrenog oružja te se zaključuje da su iste umrle nasilnom smrću uzrokovanom višestrukim prostrijelima i ozljedama glave odnosno unutrašnjih organa.

Iz zapisnika o obdukciji mrtvog tijela pok. Vere Mileusnić od 21. prosinca 1991. godine, a koju obdukciju je izvršio sudski vještak dr. Dušan Zečević, proizlazi da je Vera Mileusnić umrla nasilnom smrću uslijed strijelnih rana glave i trupa. Na obdukciji je utvrđeno ukupno 15 prostrijelnih ozljeda od kojih su označene ozljede glave i trupa neposredno uzrokovale smrt oštećenice. Iz zapisnika o obdukciji mrtvog tijela NN žene stare oko 20 godina, a radi se o tijelu Goranke Mileusnić, koju obdukciju je izvršio vještak dr. Davor Strinović, proizlazi da su uzrok smrti strijelne ozljede glave i grudnog koša. Utvrđeno je ukupno 15 prostrijela te 2 ustrijela, a sve ozljede predstavljaju u svom zbiru tešku i po život opasnu tjelesnu povredu koja je bila takvog intenziteta i karakteristika da je dovela do smrtnog ishoda. S obzirom da spisu ne prileži zapisnik o obdukciji tijela pok. Blaženke Slabak, na okolnost ozljeda i uzroka njene smrti, ispitan je vještak dr. Stevo Kovačević. Iz njegovog vještačenja proizlazi kako je uzrok smrti Blaženke Slabak prostrijel mozga, a vjerojatno su smrt uzrokovale i povrede u području grudi koje su dovele do intenzivnog povredivanja unutrašnjih organa pa su stoga i te povrede mogle biti smrtonosne. Povrede su nanesene hicima u prednju stranu tijela, od područja trbuha do područja glave. Radilo se o ukupno 5 strijelnih rana te 2 rane u području donjih dijelova nadlaktica.

Iz potvrda o privremenom oduzimanju predmetna proizlazi da su od okrivljenika i pok. Dubravka Leskovara oduzete automatske puške. Od pok. Dubravka Leskovara oduzeta je automatska puška marke "Zastava" tvornički broj 85853, call. 7,62 mm, od II okr. Dejana Milića oduzeta je automatska puška marke "Zastava" tvorničkog broja A 184373, call. 7,62 mm i od I okr. Željka Beline oduzeta je automatska puška marke "Kalašnjikov" AEK, tvorničkog broja 2384, call. 7,62 mm.

Iz zapisnika o balističkom vještačenju od 24. prosinca 1991. proizlazi kako je na vještačenje dostavljeno 35 čahura call. 7,62 mm izuzetih na mjestu događaja. Od toga, vještačenjem je utvrđeno da su 23 čahure ispaljene iz dostavljene automatske puške koja je oduzeta od Dubravka Leskovara, a 2 čahure su ispaljene iz automatske puške koja je oduzeta od I okr. Željka Beline. Iz zapisnika o balističkom vještačenju od 16. siječnja 1992. proizlazi kako je 9 čahura, koje su pronađene na mjestu događaja ubojstva Vere Mileusnić i dr., ispaljeno iz automatske puške oduzete od Ante Perkovića.

Iz izjave koju je dana 27. prosinca 1991. napisao Ante Perković, pripadnik I brigade IV. bataljuna Hrvatske vojske, proizlazi da je u studenom 1991. na terenu u Novskoj zamijenio svoju pušku tvorničkog broja 184373 sa vojnikom Dejanom Milićem za njegovu pušku tvorničkog broja 16618, a zato što vojnik Milić ranije nije pucao s tromblonima. Sve je ovo odobrio zapovjednik 3. čete Drago Prša.

Iz dopisa Ministarstva obrane, Hrvatska kopnena vojska, Zapovjedništvo Karlovac proizlazi da su svi okrivljenici u inkriminirano vrijeme bili pripadnici 1. gardijske brigade Hrvatske vojske.

Na temelju rezultata provedene istrage smatram dokazanim da su I okr. Željko Belina, II okr. Dejan Milić, III okr. Ivan Grgić i IV okr. Zdravko Plesec inkriminirane večeri, zajedno sa sada pokojnim Dubravkom Leskovarom, kao pripadnici Hrvatske vojske, naoružani automatskim puškama i u maskirnim uniformama, krenuli u kuću Petra Mileusnića

s namjerom da likvidiraju sve osobe koje tamo zateknu. Dolaskom do kuće prema dogovoru I okr. Željko Belina ostao je ispred kuće čuvati stražu, dok su ostali ušli u kuću u kojoj su se nalazili civili Petar Mileusnić, njegova supruga Vera Mileusnić i kći Goranka Mileusnić te njihova susjeda Blaženka Slabak. Znajući da su Petar Mileusnić i njegova obitelj Srbi po nacionalnosti, istoga su odmah po ulasku u kuću započeli tući, iz neposredne blizine u lice mu ispalili metak, a nakon što je sa straže u kuću ušao I okr. Željko Belina i odmah zapucao prema civilima, to su učinili i II okr. Dejan Milić i sada pokojni Dubravko Leskovar, nanijevši Veri Mileusnić, Goranki Mileusnić i Blaženki Slabak više strijelnih rana, usmrтивši ih na mjestu dok je Petar Mileusnić samo ranjen pa nakon što su izašli iz kuće u uvjerenju da su svi civili ubijeni, Petar Mileusnić uspio se spasiti.

Sve navedene odlučne činjenice proizlaze iz iskaza ispitanih svjedoka i priložene materijalne dokumentacije:

- da su I okr. Željko Belina, II okr. Dejan Milić, III okr. Ivan Grgić i IV okr. Zdravko Plesec u inkriminirano vrijeme bili pripadnici iste postrojbe I brigade IV bataljuna Hrvatske vojske, zajedno sa pok. Dubravkom Leskovarom te stacionirani u Novskoj, proizlazi iz obrana I okr. Željka Beline i IV okr. Zdravka Pleseca, iskaza svjedoka Drage Prše te dopisa Ministarstva obrane, Hrvatske kopnene vojske od 01. srpnja 2010.,
- da su inkriminirane večeri sva četvorica okrivljenika, zajedno sa sada pok. Dubravkom Leskovarom, naoružani i u maskirnim uniformama Hrvatske vojske, bili u kući Petra Mileusnića u Novskoj, Zrinski Frankopana 17, proizlazi iz obrana I okr. Željka Beline i IV okr. Zdravka Pleseca, iskaza svjedoka ošt. Petra Mileusnića te zapisnika o balističkom vještačenju,
- da su išli s namjerom da likvidiraju sve osobe koje se zateknu u kući Petra Mileusnića proizlazi iz obrane I okr. Željka Beline, kao i ishoda počinjenog zločina,
- da su najprije pretukli Petra Mileusnića i pucali mu u obraz proizlazi iz njegova iskaza i priložene medicinske dokumentacije kojom su konstatirane povrede kod oštećenika,
- da su nakon toga okrivljenici hicima iz automatskih pušaka ubili civile Veru Mileusnić, Goranku Mileusnić i Blaženku Slabak te ranili Petra Mileusnića proizlazi iz zapisnika o očevidu, fotodokumentacije očevida, iskaza ošt. Petra Mileusnića te medicinske dokumentacije za ubijene žene i ranjenog Petra Mileusnića,
- da su čahure, koje su pronađene na mjestu događaja, ispaljene iz automatske puške pok. Dubravka Leskovara, I okr. Željka Beline i pok. Ante Perkovića proizlazi iz potvrda o privremenom oduzimanju predmeta te zapisnika o balističkom vještačenju, a da je automatsku pušku, koja je naknadno oduzeta od Ante Perkovića i dostavljena na vještačenje, Ante Perković zamijenio sa II okr. Dejanom Milićem proizlazi iz pisane Izjave Ante Perkovića te iskaza svjedoka Drage Prše datog u kaznenom postupku pred Vojnim sudom u Zagrebu, kada je ispitivan upravo na okolnost zamjene pušaka između vojnika Ante Perkovića i Dejana Milića, iako sada ispitani na te okolnosti navodi da se ne sjeća. Iako su oni, Ante Perković u svojoj pisanoj izjavi, a Drago Prša u svom iskazu pred sudom, naveli kako su puške zamijenjene prije inkriminiranog događaja, takvi navodi su usmjereni u cilju otklanjanja krivnje od okr. Dejana Milića. Naime, potpuno je nedvojbeno: da Ante Perković kritične večeri nije bio u kući Petra Mileusnića, da je II okr. Dejan Milić te večeri bio u toj kući, da je iz predmetne puške pucano u kući Petra Mileusnića te da su Ante Perković i Dejan Milić

zamijenili puške. Stoga, evidentno je da su tu zamjenu napravili nakon počinjenog kaznenog djela. Sam svjedok Drago Prša u svom iskazu navodi kako je II okr. Dejana Milića upozorio da će biti uhićen, dakle, on je znao da će biti uhićen i da će se u tom slučaju vještačiti njegova puška pa je istu pušku, da bi prikrrio svoje učešće u predmetnom zločinu, nakon počinjenog zločina zamijenio sa Antom Perkovićem i zbog toga je predmetna automatska puška oduzeta naknadno od Ante Perkovića te vještačenjem utvrđeno da je iz te puške pucano u kući Petra Mileusnića.

Dakle, analizirajući sve izvedene dokaze i obrane okrivljenika nesporno je da su svi okrivljenici u inkriminirano vrijeme bili pripadnici Hrvatske vojske, da su bili u uniformama i naoružani automatskim puškama. Da su svi okrivljenici sudjelovali u počinjenom zločinu nedvojbeno proizlazi iz iskaza ošt. Petra Mileusnića koji je opisao događanje te večeri, iskaza svjedoka Mladena Knoteka koji potvrđuje da je do obližnjeg Saniteta Hrvatske vojske dotrčao ranjeni Petar Mileusnić, iskaza svjedoka Petra Utješinovića i Mile Basarića koji su opisali da su iz podruma čuli ulazak više osoba u kuću, tupi udarac, vikanje Petra Mileusnića te jauke Vere Mileusnić i Goranke Mileusnić, a što je sukladno iskazu oštećenika i ostalim izvedenim dokazima. Iz iskaza svjedoka Drage Prše proizlazi da okrivljenici nisu imali zapovijed da ubiju civile, da je upozorio II okr. Dejana Milića da će zbog tog zločina biti uhićen, a iz njegova iskaza u svojstvu svjedoka pred Vojnim sudom u Zagrebu, koji je vođen zbog istog događaja, iskazao je da mu je poznato da su II okr. Dejan Milić i sada pok. Ante Perković zamijenili puške. Iz potvrda o privremenom oduzimanju predmeta i zapisnika o balističkom vještačenju proizlazi od koga su oduzete puške iz kojih je pucano na mjestu zločina, a iz pisane izjave Ante Perkovića proizlazi s kim je zamijenio pušku iz koje je pucano na mjestu zločina. Iz zapisnika o uviđaju, fotodokumentacije uviđaja i medicinske dokumentacije za oštećenike proizlazi koje su posljedice počinjenog zločina.

Stoga, u odnosu na I okr. Željka Belinu i II okr. Dejana Milića smatram nedvojbeno dokazanim da su sudjelovali u predmetnom zločinu odnosno da su, u namjeri da ubiju sve koje u toj kući zateknu, hicima iz svojih automatskih pušaka, zajedno sa sada pok. Dubravkom Leskovarom, usmrtili Veru Mileusnić, Goranku Mileusnić i Blaženku Slabak te ranili Petra Mileusnića., znajući da su isti civili te Srbi po nacionalnosti.

Iako je provedenim postupkom utvrđeno da iz pušaka III okr. Ivana Grgića i IV okr. Zdravka Pleseca nije pucano, smatram da su i oni supočinitelji u predmetnom zločinu i to stoga što je prilikom polaska u kuću Petra Mileusnića njihova namjera bila zajednička, a to je ubojstvo svih koji se u toj kući zateknu. Prilikom ulaska u kuću oni su vidjeli da se u istoj nalaze samo civili, znali su da su isti Srbi po nacionalnosti i svi su sudjelovali u premlaćivanju ošt. Petra Mileusnića. Okolnost da oni nisu pucali ne isključuje njihovu zajedničku namjeru i dogovor. Oni nisu izrazili neslaganje kada je pok. Dubrko Leskovar rekao da idu u „čišćenje“ terena tj. likvidaciju osoba koje zateknu već su se uputili zajedno s njima, nisu izrazili neslaganje kada je započelo premlaćivanje ošt. Petra Mileusnića već su u istom sudjelovali, a III okr. Ivan Grgić se čak i predstavio oštećeniku koji ga je tek u tom trenutku prepoznao. I iz te okolnosti je vidljivo da su namjeravali ubiti sve prisutne civile, ne ostavljajući svjedoke. Iako IV okr. Zdravko Plesec navodi da je, nakon što je I okr. Željko Belina pucao u Petra Mileusnića, on izašao van čuvati stražu te da je iz dvorišta čuo rafalnu pucnjavu u kući, taj dio njegove obrane smatram usmjerenim u cilju izbjegavanja ili umanjenja svoje krivnje jer je evidentno da on supočiniteljima nije proturječio, nije mjesto zločina napustio, nije zapovjedniku zločin prijavio, a prije svega nije odbio poći s ostalima kada su krenuli u „čišćenje“ terena. Stoga, iako III okr. Ivan Grgić i IV okr. Zdravko Plesec nisu osobno pucali, ta okolnost ne utječe na postojanje kaznenog djela jer je evidentno

njihova namjera bila zajednička, njihov dolazak u kuću civila je bio zajednički, kao što je bilo zajedničko i prelaćivanje civila.

Radi navedenog, smatram dokazanim da su I okr. Željko Belina, II okr. Dejan Milić, III okr. Ivan Grgić i IV okr. Zdravko Plesec svojim ponašanjem ostvarili sva zakonska obilježja kaznenog djela koje je činjenično i pravno opisano u izreci ove optužnice pa se ova optužnica ukazuje opravdana i na zakonu osnovana.

ZAMJENICA
ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Privitak: spis Kio- 49/09

